

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Кж1 22/25
5.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Олега Копривице, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву К бр. 41/20 од 15.11.2024. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и браниоца окривљеног АА, адвоката Олега Копривице, дана 05.03.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Олега Копривице, па се пресуда Вишег суда у Смедереву К бр. 41/20 од 15.11.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К бр. 41/20 од 15.11.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.01.2019. године до 28.03.2019. године. Према окривљеном, изречена је и мера безбедности одузимање предмета, и то: ножа, заведеног код суда под КДП бр. 3/19. Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Против ове пресуде, благовремену жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Олег Копривица, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба материјалног права, битне повреде одредаба процесног права и одлуке о санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, након што изврши увид у спис Вишег суда у Смедереву К бр. 41/20, пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж бр.

29/25 од 15.01.2025. године, изнео предлог да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована, а ожалбена пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, окривљеног и његовог браниоца, на којој је размотрио целокупне списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеном жалбом, пресуду је испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби, па је, по оцени жалбених навода и предлога, имајући при том у виду и наводе јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, нашао:

-жалба је неоснована.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног о томе да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, будући да је њена изрека, према ставу жалбе, противречна датим разлозима, у пресуди изостају важни разлози и то разлози о битним чињеницама, а они који су наведени су нејасни и противречни, при чему постоји и противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима, пресуда је, према ставу Апелационог суда у Београду, како у изреци, тако и у образложењу, јасна и разумљива, не садржи нејасноће нити противречности, а суд је о свим чињеницама важним за доношење правилне и на закону засноване пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Такође, неосновано се жалбом истиче да је суд пресуду донео уз битну повреду одредаба кривичног поступка када је користио изјаву привилегованог сведока ВВ, ванбрачне супруге окривљеног, будући да је реч о сведоку која је касније ускратила свој исказ на главном претресу, јер ова повреда одредаба ЗКП није учињена. Наиме, из списка предмета, као и садржаја ожалбене пресуде, следи да изјаву привилегованог сведока ВВ која је дата пред ВЈТ у Смедереву, суд није ни цитирао у пресуди нити користио као доказ нити је узео у подлогу своје одлуке, већ је, на страни 5 образложења пресуде, јасно и недвосмислено констатовао чињеницу да се ради о сведоку која се на главном претресу користила својим правом да не сведочи.

У жалби браниоца окривљеног се надаље споре чињенични закључци првостепеног суда, понављају наводи одбране из првостепеног поступка, износи сопствена оцена изведених доказа, али су и ови жалбени наводи оцењени као неосновани, будући да су, према ставу Апелационог суда у Београду, већ били предмет правилне оцене првостепеног суда.

Наиме, у жалби се инсистира на тези о томе да је суд у поновљеном суђењу, након укидања прве осуђујуће пресуде у овој кривичноправној ствари, испитао сведока ГГГ, који је у свом исказу навео да су оштећени ББ и његов отац бејзбол палицама тукли окривљеног АА и том приликом га вређали, док за то време окривљени њима ништа није рекао, те је описао да је оштећени у ствари овде окривљени АА добио озбиљне батине, а што је потврђено и медицинском документацијом и вештачењем од стране вештака Кражић Миомира од 31.01.2020. године, из ког следи да су нанете повреде окривљеног могле настати услед директног дејства тупине механичке силе, што може одговарати и бејзбол палици. Суд је грубо прекршио право на одбрану и учинио битну повреду одредаба ЗКП јер није дозволио да одбрана покуша да докаже да је АА у ствари оштећени. У поновљеном поступку, према

ставу жалбе, одбрана је ипак доказала да је окривљени жртва и да се догађај није десио онако како се тврди у оптужном акту, имајући у виду да је сведок ДД поновио изјаву сведока ГГ, те навео да је видео како је сведок ЂЂ довео окривљеног АА, како је окривљени оштећеном дао новац, након чега је оштећени мучки ударио окривљеног, од чега је окривљени пао. Након тога су оштећени ББ и његов отац ЕЕ тукли окривљеног, истовремено га псујући, иако је окривљени ћутао. Овакви докази су, према ставу жалбе, у складу са материјалним доказима, односно медицинском документацијом и поменутиим медицинским вештачењем, па чак и са изјавом сведока ЂЂ који је на главном претресу изјавио да су се окривљени и оштећени међусобно тукли, као и изјавом сведока ЖЖ, сина окривљеног. Истакнуто је да сведок ББ на главном претресу 28.09.2022. године није знао да понови своју изјаву, чак није знао ни о ком временском периоду се ради, што указује да се догађај није десио онако како то оптужба тврди. Сведок ББ се на следећем главном претресу 15.11.2020. године изјаснио и то по први пут на који начин је задобио повреде од окривљеног. Наведено је и да је оштећени чак четири пута мењао свој исказ.

Међутим, цитирани жалбени наводи су оцењени као неосновани. Ово стога што је првостепени суд, према ставу овог суда, правилном и свестраном оценом свих изведених доказа, и то како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, те са степеном извесности утврдио да се кривичноправни догађај одиграо управо на начин како је то утврђено изреком ожалбене пресуде.

Заправо, првостепени суд правилно закључује да окривљени у својој одбрани није спорио да је отишао код оштећеног да би му вратио дуг његовог сина ЖЖ у износу од 6.000,00 динара, те да га је код оштећеног одвезао сведок ЂЂ. Према ставу овог суда, одбрану окривљеног у овом делу су исказима потврдили оштећени ББ, те сведоци ЂЂ, ДД и ЖЖ.

Сведок ЖЖ је објаснио да је он син окривљеног АА, те да је дуговао оштећеном ББ новац, те да му је 03.01.2019. године отац у видно пијаном стању дао 6.000,00 динара и рекао да однесе оштећеном. Позвао је оштећеног ББ који му је рекао да новац може да му врати и сутра, што је пренео свом оцу, окривљеном АА. Међутим, његов отац окривљени АА је из кафане у којој се налазио са сведоком ЂЂ отишао до оштећеног, а затим се сведок ЂЂ вратио сам у кафану и сведоку ЖЖ рекао да се његов отац потукао са оштећеним. Отишао је до куће своје мајке, а затим до оштећеног да види шта се дешава и пошто тамо није било никога, вратио се до кафане, затекао видно пијаног оца који лежи на земљи са модрицом на лицу и левом рамену.

Из исказа сведока ГГ следи да се овај сведок налазио на петнаестак метара од куће оштећеног критичном приликом, да је у једном моменту зачуо галаму, свађу и вику и приметио окривљеног да стоји поред куће оштећеног, а ту су били оштећени, његов отац и супруга. Видео је да оштећени ББ удара у пределу лица окривљеног, који због тог ударца пада, а затим отац оштећеног почиње да га шутира. Видео је да отац оштећеног у рукама има бејзбол палицу, те наводи да је цео догађај трајао око 20 минута и завршио се тако што су оштећени и његов отац рекли човеку који је довео окривљеног да окривљеног стави у кола и одвезе, што је он и учинио. Није видео да је окривљени код себе имао нож нити да је покушао да ножем убодне оштећеног, а посебно је истакао да је након завршетка свега видео окривљеног у центру села поцепаног и крвавог по лицу, а да није био пијан. За то време је сведок ЂЂ стајао испред возила и посматрао догађај. На главном претресу је истакао да, када су ... изашли из куће, оштећени је ударио у главу окривљеног који је пао, а затим су га тукли и шутирали, а отац оштећеног ББ, сведок ЕЕ окривљеног ударао палицом више пута.

Из исказа сведока ДД следи да је сведок на главном претресу навео да се са још два другара налазио у непосредној близини критичног догађаја, да је видео када је ЋЋ довео његовог оца код оштећеног и када га је позвао да му врати новац. Оштећени је изашао из куће и одмах ударио писницом у главу његовог оца који је пао на земљу, а потом је изашао ББ отац, сведок ЕЕ који је бејзбол палицом ударио окривљеног у главу. Сведоков отац, окривљени АА је лежао на земљи када је изашла нека жена и није видео да ли је и она ударила окривљеног, а затим је видео да његовог оца убацују у пик-ап, власништво оштећеног ББ и избацују га испред кафане “....” Како је рекао, то зна јер је трчао за њима, није видео да је његов отац имао нож нити да је ножем покушао да убије оштећеног нити да га је повредио. ЋЋ је све време био присутан, био је испред аутомобила и није прилазио.

Према ставу Апелационог суда у Београду, неосновано се жалбом браниоца окривљеног указује да је оваквим доказима доказана одбрана окривљеног односно оповргнута изјава оштећеног и теза тужиоца да се кривичноправни догађај десио на начин описан оптужницом. Ово стога што првостепени суд правилно закључује да сведок ЖЖ није био на лицу места, а којом чињеницом се директно оповргава одбрана окривљеног АА да је њега и његовог сина, овде сведока ЖЖ, до куће оштећеног одвезао сведок ЋЋ. Такође, правилно је првостепени суд ценио исказ сведока ГГ као неприхватљив, будући да је овај сведок навео да је цео догађај посматрао случајно са петнаестак метара удаљености, а да није видео да је окривљени имао нож и покушао истим да убоде оштећеног, те да се сећа да је касније видео окривљеног у селу и да он тада није био пијан. Исказ сведока ДД такође правилно није прихваћен од стране првостепеног суда, јер нико од учесника догађаја није потврдио његову изјаву, најпре да је уопште био присутан на лицу места, а потом и да се догађај одиграо на начин како је то сведок објаснио, због чега правилно првостепени суд закључује да је очигледно да је ова изјава дата у циљу одбране окривљеног чији је сведок син. Према налажењу овог суда, цитирани жалбени наводи су били предмет правилне оцене суда која је свеобухватно образложена на страни 13, пасус други и трећи, те страни 12, пасус четврти.

Суд је правилно образложио и неприхватање одбране окривљеног у погледу тезе да је окривљени заправо нападнут и да је задобио повреде које су у лекарској документацији за окривљеног констатоване, правилно закључујући да је оваква одбрана усмерена у правцу избегавања кривице. Првостепени суд правилно закључује да није спорно да су код окривљеног приликом пријема у Окружни затвор у Смедереву констатоване повреде испод левог ока и леве лопатице. Са друге стране, из доказа у списима односно медицинске документације и налаза и мишљења судског вештака др Миомира Кражића, те усменог изјашњења судског вештака са главног претреса, следи да је код окривљеног констатована повреда у виду крвног подлива и огуљотине у пределу испод левог ока и крвног подлива величине око 7 цм у пределу испод леве лопатице на леђима, те да је вештак мишљења да су обе ове повреде лаке телесне повреде које су могле настати директним дејством тупине механичке силе - ударцима стиснутом песницом, шутирањем обувеном ногом, падом. Повреда у пределу левог ока је највероватније настала ударцем стиснутом песницом, док је повреда испод леве лопатице настала за време док је окривљени лежао на земљи и то је могло бити ударцем песницом или шутирањем ногом. Што се тиче механизма настанка наведених повреда, судски вештак није искључио могућност да су настале употребом неког предмета, а за њихов настанак окривљени је морао да добије два ударца. Повреда у виду крвног подлива и огуљотине у пределу испод левог ока је мало вероватно да је могла настати дејством палице, а што се тиче повреде настале испод леве лопатице на леђима, она је могла да

настане дејством палице.

Међутим, према ставу овог суда, цитирана медицинска документација и налаз и мишљење судског вештака не доводе у питање правилност утврђеног чињеничног стања, односно не потврђују одбрану окривљеног да је у конкретном случају заправо окривљени нападнут и да је добио батине од којих се бранио, те да је критичном приликом поступао у нужној одбрани. Ово стога што је првостепени суд правилно закључио да из налаза и мишљења др Наташе Марковић несумњиво следи да је окривљени критичном приликом био у алкохолисаном стању и да је у његовом телу било 1,96 промила алкохола у крви, па ако се има у виду да се оваква алкохолисаност сврстава у категорију средње алкохолисаности коју, између осталог, карактерише успорени и тетурави ход, те када се има у виду да из доказа у списима несумњиво следи да се окривљени након предметног кривичноправног догађаја, сам, пешке вратио до центра села, то могућности настанка његових повреда даје широк дијапазон. Такође, у наведеном делу одбрана окривљеног је остала усамљена и непотврђена другим доказима, а ово посебно код чињенице да је “кључни сведок” ЂЂ, који је довезао окривљеног до куће оштећеног, објаснио да је, након што је окривљени изашао из његовог возила и позвао оштећеног који је изашао из куће, видео да су се окривљени и оштећени побили, да су затим изашли отац и супруга оштећеног, те да се он тада удаљио возилом са лица места, вратио у кафић и друговима испричао шта се десило, те истакао да он није видео да су оштећени и његов отац и његова супруга имали некакав предмет у рукама, али и да, са друге стране, није видео ни да је окривљени имао нешто у рукама. Ако се додатно имају у виду искази оштећеног ББ, те сведока ЕЕ и ЗЗ, који су логични и јасни, те међусобно сагласни у детаљима, то, према ставу овог суда, првостепени суд правилно закључује да је оваква одбрана окривљеног неутемељена у доказима и срачуната на избегавање кривице.

Жалбени наводи о томе да сведок ББ на главном претресу 28.09.2022. године није знао да понови изјаву, те да чак није знао ни о ком временском периоду се ради, што указује да је његова изјава таква да не потврђује наводе оптужбе, а да је на следећем главном претресу од 15.11.2022. године први пут објаснио на који начин је задобио повреде од окривљеног, оцењени су као неосновани, будући да се сведок оштећени ББ о кривичноправном догађају, укључујући и начин на који је задобио повреде, изјашњавао већ у истрази, док је на главном претресу то чинио након више од 3 године и по године, па је логична и, животну посматрано, потпуно очекивана могућност да, услед протекла времена, неке појединости и заборави.

У жалби браниоца окривљеног се даље спори намера окривљеног да лиши живота оштећеног ББ, те износи теза о томе да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 122 став 2 КЗ. Међутим, цитирани жалбени наводи су оцењени као неосновани. Наиме, првостепени суд, оценом изведених доказа, правилно закључује да је окривљени, који је са ножем који је понео са собом, отишао до куће оштећеног, и у тренутку када се оштећени окренуо ка сведоку ЂЂ и био леђима окренут окривљеном, те није очекивао напад, задао ударце оштећеном ножем у пределу леђа, леве лопатице и врата, којом приликом је био свестан да задавањем удараца ножем у виталне делове тела оштећеног може лишити живота, па је на то пристао, те да његов умишљај није био усмерен у правцу nanoшења лаких телесних повреда.

Жалбени наводи браниоца о томе да суд током главног претреса није констатовао сам изглед ножа, заведеног под ознаком КДП 3/19, већ се ослонио на признање окривљеног да нож јесте његов, заборављајући чињеницу да се свако признање окривљеног мора поткрепити несумњивим доказима, оцењени су као без утицаја на другачију одлуку суда у

овој кривичноправној ствари. Наиме, окривљени је сам рекао да је то нож који је понео од куће, а из исказа оштећеног ББ, те сведока ЕЕ и ЗЗ, следи да је то управо нож којим су оштећеном нанете повреде и који је након догађаја предат полицији, а у овом предмету заведен под ознаком КДП 3/19.

У жалби браниоца окривљеног се надаље понавља теза о томе да је окривљени кривично дело извршио у прекорачењу нужне одбране, наводи да је у изреци пресуде изостављена воља окривљеног, да ли је хтео извршење дела и да ли је исти био свестан свога дела, иако је констатовано да је био смањених капацитета за расуђивање, па, према ставу ове жалбе, оваква пресуда не може опстати. Указано је да се разлика између покушаја убиства и неког другог довршеног кривичног дела (лака телесна повреда и тешка телесна повреда) огледа у субјективном елементу - у садржини свести и воље код учиниоца, у субјективном доживљају учиниоца према свом делу у целини тј. према радњи и последици, при чему је од значаја да ли је учинилац предузетом радњом хтео или само пристао на последицу. Оштећени није задобио телесне повреде ни у једном виталном делу тела.

Међутим, и ови жалбени наводи су оцењени као неосновани. Најпре, првостепени суд је правилно констатовао да је оштећени ножем, као средством погодним за лишење живота, задобио повреде у пределу виталних делова тела односно леђа, леве лопатице и врата, а у самој изреци пресуде се такође јасно наводи да је окривљени кривично дело извршио са умишљајем, што се у образложењу прецизира и опредељује као евентуални умишљај.

Према налажењу овог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио закон када је закључио да се у радњама окривљеног АА стичу сви, како субјективни, тако и објективни, елементи бића кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ, за које је и оглашен кривим, те да исто није извршено у нужној одбрани, па, према томе, ни у прекорачењу граница нужне одбране, јер из изведених доказа у списима, које је суд као валидне прихватио, не произлази да је он најпре нападнут од стране оштећеног, а што је услов неопходно потребан за примену овог института.

Испитујући пресуду у погледу одлуке о казни, што се спори наводима жалбе браниоца окривљеног и истиче да је окривљени строго кажњен, овај суд закључује да је пресуда и у овом делу правилна и на закону заснована. Наиме, приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, првостепени суд је правилно утврдио и адекватан значај дао свим околностима из члана 54 КЗ које утицаја на то да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, те је правилно, као олакшавајуће околности на страни окривљеног, ценио чињеницу да је реч о оцу троје деце, који је до сада неосуђиван, да се током поступка коректно држао, да је поступао са обликом виности који одговара евентуалном умишљају, што није највиши степен кривице, потом, околности конкретног случаја, изостанак тежих повреда оштећеног и да је кривично дело остало у покушају.

Првостепени суд је, према налажењу овог суда, утврђеним олакшавајућим околностима правилно дао карактер нарочито олакшавајућих околности, због чега је казну правилно ублажио испод законом предвиђеног минимума, правилно налазећи да ће се казном затвора у трајању од 3 (три) године довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела односно да ће се њоме постићи сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција предвиђене одредбом члана 4 и 42 КЗ.

Према ставу овог суда, овако одмерена казна адекватна је како тежини извршеног кривичног дела, тако и личности окривљеног као његовог извршиоца, па је пресуда и у овом делу неосновано оспорена жалбом браниоца окривљеног.

Сагласно претходном, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци, на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Саветник
Јелена Каличанин Војновић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић